

Understøttelser. Det er dette Beløb, som jeg særlig har talt om tidligere, og som jeg ogsaa gerne vil sige lidt om i Dag.

Naar en Redningsmand efter en lang og god Tjeneste tager sin Afsked, er man tilbøjelig til at beregne hans Pension i Lighed med den Maade, hvorpaa man beregner Pensioner ved andre Institutioner og Organisationer. Naar en Redningsmand saaledes har 180 Kr. aarlig i direkte Løn, bliver hans Pension derefter forsvindende ringe. Det bliver saa godt som for intet at regne. Denne Pension betaler Staten til noget, der hedder Redningsmændenes Understøttelseskasse, med et Beløb af 20,500 Kr. aarlig. Jeg har haft Lejlighed til at tale med Redningsmænd gentagne Gange, og deres Ønsker er ikke saa meget at faa Lønnen forhøjet eller at faa de Beløb forhøjet, som de faar udbetalt, naar de er ude til Øvelse, men deres Ønsker gaar i Retning af, at dette Beløb, 20,500 Kr., kunde forhøjes saa meget, at en Redningsmand, naar han gaar af paa Grund af Alderdom og Svagelighed, kan beholde de 180 Kr., han har i Løn, som en Slags Pension. Jeg synes, at det Ønske er meget rimeligt, og det vil for Statskassen kun betyde et Beløb af andre 20,000 Kr. om Aaret.

Men foruden dette Beløb paa 20,500 Kr. til Understøttelse er der et Beløb paa 5,000 Kr., der uddelles til tilskadekomne Redningsmænd og til Enker efter forulykede Redningsmænd. Jeg fremdrog dette Beløb paa 5,000 Kr. i Fjor. Vi havde en Konference derom i Finansudvalget med Forsvarsministeren, og vi havde den Glæde fra ham at modtage et Ændringsforslag, der gik ud paa at forhøje disse Understøttelser. Jeg vilde gerne, at vi kunde naa et Skridt videre, fordi disse Understøttelser selv med den Forhøjelse, der nu er kommet, mere faar Karakteren af at være en Almisse, en smaat tilskaaren Understøttelse end det, det skulde være, en Tilkendegivelse af, at man vil hædre disse Mennesker. Da i sin Tid Mylius-Erichsen døde oppe paa Grønland, var Rigsdagen fuldkommen enig om, at man burde hædre Enken efter den Mand, der havde kastet Glans over vor Nation. Jeg synes, at Enkerne efter de Redningsmændovre paa Vestkysten, som forulykker under Udøvelsen af deres Gerning, skulde ses under samme Synsvinkel. Man skulde ikke se paa Pensionslovens Bestemmelser, men man skulde regne, at det var Enker efter højt fortjente Mænd. Vi havde for nogle Aar siden her i Rigsdagen et Andragende fra

en Enke efter en Udskrivningschef, en Oberst. Det blev oplyst, at hun havde 1,400 Kr. om Aaret i Pension og Livrente, men man mente, at da hendes Mand havde udført en stor og fortjenstfuld Virksomhed, burde hun have 300 Kr. mere, og det fik hun uden synderlig Modstand fra nogen Side. Nu skal jeg ikke sige andet, end at det at være Udskrivningschef kan godt være en stor og fortjenstfuld Virksomhed, men man vil vist være enig med mig i, at en Redningsmand, der Gang paa Gang med Fare for sit Liv er gaaet ud for at redde Mennesker, der var i Nød og Fare, kaster lige saa megen Glans over den danske Nation som en Udskrivningschef, der skal udpege de unge Mennesker til Soldater. Jeg synes, at naar et Skib strander i haardt Vejr og Redningsmandskabet ved, at de maaske ikke kommer tilbage, skulde disse Redningsmænd kunne gaa i Baaden med den Bevidsthed, at skulde det ske, at de blev derude, vil den danske Nation sørge kongeligt for deres efterladte, saa skulde de efterladte kunne være sikre paa, at de ikke vilde komme til at lide økonomisk Nød. Hvis det nu drejede sig om store Summer, kunde man sige, at det gaar ikke an. Men jeg er overbevist om, at hvis man vilde sige til en Enke, der sidder med en Børneflokk: „Dine Indtægter skal ikke blive mindre, selv om du har mistet din Forsørger, Staten træder fuldt ud i Forsørgerens Sted, den betaler, hvad din Mand hidtil har haft i Indtægt, naar han har sat Livet til under Forsøg paa at redde andre“, vilde de økonomiske Konsekvenser for Staten højt regnet andrage 10,000 Kr. om Aaret. Jeg er tilbøjelig til at tro, at 5,000 Kr. kunde gøre det.

Beløbet til Understøttelse til Enker og tilskadekomne omfatter, som sagt, 5,000 Kr., og jeg vilde da ogsaa gerne have, at det Beløb, der udbetales til tilskadekomne Redningsmænd, kunde blive forhøjet. Vi havde i Samlingen 1907—08 eller 1908—09 et Andragende fra en Redningsmandovre paa Vestkysten, der var kommet til Skade under Øvelse med Redningsbaaden. Det blev oplyst, at han havde 5 ukonfirmerede Børn, og han var kommet saaledes til Skade, at han ikke kunde udrette noget som helst. Hans højre Arm og venstre Ben var lammede. Saa tilstod man ham en Understøttelse af 270 Kr. om Aaret. Jeg kalder det en Skandale at give et saadant Beløb. Der blev ogsaa stillet Forslag fra vor Side om